

totes les nacions del món”), de Barcelona i de València. En canvi, fa consideracions molt negatives adreçades als espanyols.

Onzena pista. Cervantes considera que la lluita de Perot Roca-guinarda és d’una gran justícia, i l’homenatge fent-lo aparèixer en el *Quixot*. El bandoler català era l’enemic públic número u de la Corona d’Espanya.

Dotzena pista. Cervantes fa en el *Quixot* un gran elogi del *Tirant lo Blanc*, que considera “la millor novel·la del món”.

Tretzena pista. El *Quixot* perd el seny a Castella i el recupera a Catalunya (en concret a Barcelona, l’única ciutat real que apareix en la novel·la).

Catorzena pista. El *Quixot*-

conté un nombre considerable d’expressions i girs catalans (com ara “me haria cruces”, “meter cucharada”, etc.). Bilbeny afirma haver-ne trobat, per ara, un centenar.

Quinzena pista. Andreu Bosch, al seu *Sumari* de 1628, esmenta Miquel de Cervantes entre els autors dels diversos regnes de Catalunya que “proven la innata fidelitat a la nació catalana”.

Hi ha moltes pistes més, encara -i més que en sortiran. Però per raons d’espai ens aturarem aquí. L’operació de desemmascarar l’autor del *Quixot*, posar en evidència els falsificadors i restablir la veritat tot just ha començat. La gràcia del cas és que il·lumina un escenari (el dels s. XVI i XVII) de repressió i

ofec de la creació literària en català, que condemnà molts escriptors al silenci o els forçà a fer carrera literària en castellà; uns escriptors que no podien denunciar explícitament aquesta situació en els pròlegs dels seus llibres perquè la censura ho impedia. I encara hi ha qui parla de la *Decadència*!

A més, la redescoberta de Cervantes convida a revisar la significació del *Quixot*. Bilbeny ho té claríssim: la novel·la senyera del nostre escriptor és una crítica de la cultura política castellana, que promou la crispació contra enemics inventats que cal sotmetre –com ara nosaltres, els catalans, pacífics molins vistos des d’Espanya com a gegants atroços. El *Quixot* no perd vigència.

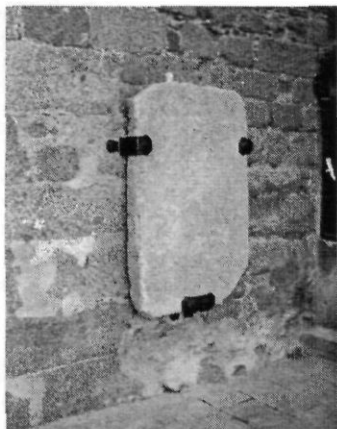
AIGUA CLARA

la Cara

El mes de febrer d’enguany, i mercès a gestions fetes pel Centre d’Estudis Argentonins, fou penjada en la paret del campanar de l’església parroquial una làpida sepulcral del 1638, que molt probablement havia estat en el terra de la nau principal de la parròquia. La làpida aparegué per sorpresa en unes obres de rehabilitació que es feien en una casa del costat de Can Gustà, al veïnat del Puig. Tot i el seu mal estat s’observa en la part superior un escut molt desdibuixat, i el text amb la inscripció del difunt i la data en la part

inferior. Ara es treballa en investigar a qui havia estat destinada la làpida.

Volem agrair especialment als familiars dels cònjuges Alfonso Cañadas i Josefa Rabassa la cessió de l’esmentada làpida, a l’ajuntament d’Argentona que hi va posar els mitjans per penjar-la, i al rector de la parròquia per les facilitats donades per la seva ubicació.

la Creu

D’ençà que es va inaugurar la nova carretera que uneix la vila amb el veïnat del Cros, vam pensar que era una bona idea reservar una ampla vorera paral·lela a la riera per tal que els vianants poguessin passejar-hi, que els esportistes hi poguessin córrer... Calia, però, com en totes les obres públiques un manteniment adequat. A hores d’ara, sembla que importa poc que el vial estigui en bones condicions de conservació com els vorals de la carretera en tot el tram que lllinda amb les naus de Can Negoci. Caldria, doncs, que els equips de neteja que pertoqui tinguessin cura d’aquesta via prou freqüentada per vianants de la nostra vila.

